

Merja Jalo
Marvi Jalo

JESSE ¹⁹

kylpyläkoira

WSOY

Merja ja Marvi Jalo

JESSE
kylpyläkoira

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
Helsinki

© Merja ja Marvi Jalo ja WSOY 2013

ISBN 978-951-0-39349-9

Painettu EU:ssa

Paljastunut salaisuus

Jenna Syvälahti työnsi viimeisen lusikallisen jälkiruokaa suuhunsa ja huokasi tyytyväisenä. Miten herkullista, miten kerta kaikkiaan mielettömän ihanaa kinuskikuorrutettua taatelikakkua ja vaniljanmakuista kermavaahtoa! Kunpa hän ja hänen paras ystävänsä Hannele Sulander, joka istui parhaillaan salin ruokapöydän toisella puolella häntä vastapäätä, olisivat päässeet joka sunnuntai lounaalle Rekku Tallbergin luokse!

– Mä en jaksa syödä enää palaakaan, Hannele ähkäisi vatsa niin tupaten täynnä herkkuja, että oikein heikotti. – Kiitti Regina, kun kutsuit mut ja Jennan lounaalle. Sä olet takuuvarmasti Suo-

men paras kokki. Ihme ettei sun mies ole lihonut jo satakiloiseksi. Ajattele Jenna, jos saisi syödä tällaista kakkua joka päivä!

Reginan aviosiippa Karl Holm, pitkä ja laiha mies, oli parhaillaan työmatkalla Helsingissä. Niinpä Regina oli kutsunut vakituiset dogsitterinsä Jennan ja Hannelen seurakseen sunnuntailounalle kotiinsa.

Regina hymyili tytöille laittaessaan lautasliinansa sirosti pöydälle.

– Hauska kuulla, että ruoka maittoi, hän sanoi.
– Tämän taatelikakun alkuperäinen resepti on peräisin Englannista. Muistaakseni kakun nimi on Kuningataräidin taatelikakku. Olen vähän muutellut reseptiä. Aika onnistuneesti, eikö vain? Kakkuun on laitettu oikeaa vaniljaa eikä mitään esanssia. Sen huomaa heti mausta. Ajattelin valmistaa kakkua seuraavan ohjelmani nauhoituksessa ensi viikolla.

Regina oli ammatiltaan televisiotoimittaja. Hän veti Mainos-TV:n Tähtikokki-ohjelmaa joka lauantai-ilta parhaaseen katseluaikaan. Ohjelman vetonaulaksi oli viime aikoina muodostunut hänen maltankoiransa Cici-Charlotta van Graafland.

Tytöt olivat juuri käyneet ulkoiluttamassa Ciciä läheisessä Samppalinnanpuistossa yhdessä Jennan ikioman kultaisennoutajan Jessen kanssa. Kyllä oli ollut ihanaa kulkea talven kirkkaassa auringonpaisteessa, joka kultasi ympärillä kohoavat huurteiset puut! Nyt koirat oli teljetty keittiöön järsimään hirvenluita, joita Regina oli saanut eräältä metsästäjätuttavaltaan.

– Englannista tulikin mieleeni: me ollaan lähdössä kesällä Hanskin kanssa Englantiin tapaamaan Jessen kasvattajaa yhdessä Munkkirinteen Elsan ja Oivan kanssa, ja mun pitäisi hankkia Jesselle rokotukset ja kaikki tarvittavat loishäädöt hyvissä ajoin, Jenna muisti. – Ajattelin samalla laitattuttaa sille mikrosirun. Tiedätkö, mistä koiralle hankitaan eläinpassi? Jesse tarvitsee sellaisen matkalle.

– Sen saa eläinlääkäriltä, Regina neuvoi alkaessaan kerätä lautasia tarjottimelle. – Passi on pakollinen siirryttäessä maasta toiseen. Muista kysyä samalla eläinlääkärikäynnillä, tarvitseeko Jesse ekinokokkoosikäsittelyn.

– Ekino... minkä?

– Heisimatolääkityksen. Heisimadot aiheuttavat ekinokokkoosia, jota esiintyy Keski- ja Etelä-

Euroopan maissa. Cicille käsittely on tehty monta kertaa, kun olemme reissanneet... No, kuka sieltä nyt on tulossa?

Ovisummeri pärähti, ja Reginalle tuli kiire eteiseen. Jenna katsoi pöydän ääressä mahaansa taputtelevaa Hannelea.

– Voi kun kesäloma tulisi oikein nopeasti, Jenna huokasi. – Mä en jaksa enää odottaa meidän Englannin-matkaa.

Hannele oli aikeissa vastata, mutta sulkikin suunsa, sillä hissi tömähti kerrokseen, ja rappukäytävästä alkoi kuulua tuttu kailottava ääni, johon Regina vastasi.

– Munkkirinteen Elsa! Hannele poukahti tikkuoraksi tuolillaan. – Mitä se täällä tekee?

Elsa ja tämän aviomies Oiva, jota tytöt kutsuivat Donitsiksi, omistivat pienen jukuripäisen tiibetinspanielin nimeltä Muru. Kaikesta päätellen Muru oli tälläkin kertaa mukana, sillä eteisestä alkoi kuulua sen vinkumista. Reginan oli pakko päästää Cici ja Jesse pois keittiöstä, sillä ne haukkuivat suljetun oven takana.

– Minun oli tultava purkamaan sydäntäni sinulle, Regina, Elsan valittava ääni narisi eteises-

sä. – Huh huh sentään, aivan pumpusta ottaa. Kyl-
lä tämä Kaskenmäki on jyrkkä. Regina-kultaseni,
tarjoaisitko minulle kupillisen jotain rauhoitta-
vaa? Vaikkapa kamomillateetä. Sitten jaksan taas.
Kas päivää, tytöt, oletteko tekin täällä? Minä jo
ihmettelinkin, mitä Jesse tekee täällä ilman Jen-
naa.

– Istuhan toki pöytään, Elsa, Regina kehot-
ti. – Minä laitan vedenkeittimen päälle. Eiköhän
jostain löydy kamomillaa, kun oikein haetaan.

Elsa lysähti ruokapöydän päähän ja löyhytti it-
seään Reginan lautasliinalla. Hän oli voipuneen
näköinen.

– Mitä nyt on tapahtunut? Hannele uteli ja nos-
ti jalkoihinsa kipittäneen Cicin syliinsä. – Onko
Murulle tullut taas ihottumaa?

– Luojan kiitos, ei ole, ei tällä kertaa. Mutta
asia liittyy kyllä koiriin, Elsa huokasi. – Ette voi
uskoa, miten sydämistynyt, miten kerta kaikkiaan
kimpaantunut minä olen Salpakankaan Gertru-
din viimeisimmästä tempauksesta. Meillä on juu-
ri ollut tulenpalava riita. Regina-kultaseni, sinä et
voi kuvitellakaan, mitä Gertrud on mennyt teke-
mään selkäni takana. Hän on salannut minulta...

minulta, parhaalta ystävältään... Voi voi sentään, en kärsi edes ajatella koko asiaa. Se nyt ainakin on varmaa, että tästä lähtien Gertrud on entinen ystäväni.

– Kerro toki, mitä on tapahtunut, keittiöstä uudelleen paikalle pyörähtänyt Regina sanoi. – Ja ota viipale kakkua, Elsa hyvä.

Hän nosti taatelikakkuvadin Elsan eteen.

– No, jos minä nyt sitten otan, kun niin ponte-
vasti vaadit, Elsa kursaili ja leikkasi melkein puo-
let kakusta Reginan ojentamalle jälkiruokalauta-
selle. – Ei Jesse, tämä ei ole sinulle. Jenna, käske
koirasi pois. Se himoitsee selvästi minun kakkupa-
laani.

Jenna kiirehti vetämään Jesseä kaulapannasta. Koira vilkuili ylös häneen, asettui sitten makaa-
maan hänen jalkoihinsa ja nuoleskeli suupieliään. Hän silitteli hiljaa sen silkkisiä korvia ja kuunteli
uteliaana, mitä asiaa Elsalla oli.

– Sain juuri eilen monen mutkan kautta tie-
tää, mitä Gertrud on puuhaillut salaa selkäni taka-
na, Elsa alkoi selittää suu täynnä kakkua. – Tie-
dätte varmaan Raakelin koirahotellin Raisiossa?
Muru oli siellä laihduttamassa ennen joulua. Tuli-

kin oikein mannekiinimittoihin. No, nyt minä kuulin aivan sattumalta kaupunginjohtajan Amalia-serkulta, että Raakel on perustanut hotellinsa yhteyteen koirakylpylän. Sen nimi on Kultatasu. Avajaiset pidetään tulevana sunnuntaina. Siitä muodostuu ilmeisesti suuri mediatapahtuma, sillä itse kulttuuriministeri Varpula tulee avaamaan kylpylän. Kuvitelkaa nyt, Gertrud on tiennyt asiasta jo kuukausia, viime syksystä saakka! En mitenkään tahdo uskoa tällaista salailua todeksi. Tämä on suorastaan... niin, tämä on törkeä skandaali!

Tytöt vilkaisivat hämmentyneinä toisiinsa. Miten niin törkeä skandaali? Luulisi Elsan ennemminkin olevan täpinöissään, kun pääsisi hoidattamaan koiraansa ensiluokkaisessa koirakylpylässä.

– Skandaali? Regina toisti. – Mutta eikö ole vain mukavaa, jos turkulaiset koirat pääsevät...

– Niin niin, mutta Kylpylä Kultatassusta on muodostettu osakeyhtiö, jonka osakkaina ovat Raakelin lisäksi Varpula ja... ja... Ei, minä en kestä tätä nöyryytystä. Voitteko uskoa, että tämä minun salakähmäinen, vehkeilevä, selän takana toimiva entinen ystävättäreni Gertrud Salpakan-

gas on kylpyläosakeyhtiön kolmas osakas! Kuinka hän on voinut salata asian minulta? Minulta, parhaalta ystävättäreltään? Minäkin olisin halunnut kylpylän osakkaaksi. Minäkin olisin halunnut päästä kulttuuriministerin seurapiiriin...

Tuohtunut Elsa pillahti itkemään. Se hermostutti koirat, jotka alkoivat vinkua ja piirittää häntä joka puolelta. Muru hyppäsi emäntänsä syliin ja yritti lohduttaa nuolemalla hänen poskeaan.

– Tämä on aivan hirveää, Elsa parkui kädet pikkukoiran ympärillä. – Avajaiset ovat viikon päästä, ja sinne on kutsuttu aivan kaikki. Koko Turun kuohukerma. Minutkin! Mutta kuinka minä voin osallistua tilaisuuteen, jonka on järjestänyt petollinen ystäväni? Sanokaa minulle, miten tämä kaikki on mahdollista?

Kylpylän avajaiset

Jenna likisti turvavaljaissa istuvaa kultaistanou-tajaa itseään vasten Reginan auton takapenkillä. Häntä jännitti, sillä nyt oltiin menossa porukalla Kultatassun avajaisiin.

Turun Sanomissa oli viikolla ollut useampia-kin juttuja koirakylpylästä, ja vaikutti siltä, että kaikki turkulaiset koiranomistajat halusivat tul-la paikalle lemmikkiensä kanssa katsomaan paik-koja ja varaamaan aikoja kylpylän uima-altaal-le, saunaan ja suolahuoneeseen, puhumattakaan fysioterapeutista ja hierojasta. Hotellin yhtey-teen oli perustettu myös myymälä, jossa kaupat-tiin erilaisia koiratarvikkeita, sekä Herkkubaari

niin ihmisille kuin nelijalkaisillekin.

Elsa vaahtosi koko viikon, että jos hän vain olisi päässyt yhtiön osakkaaksi valvomaan rakennustoimia, niin kylpylästä ei olisi tehty tällaista nykyisen kaltaista kylärakkien täisaunaa, vaan varta vasten rotukoirille suunniteltu luksusluokan hemmottelukeskus. Hän piti työille kovaäänisen palopuheen joka kerta näiden tullessa ulkoiluttamaan Murua ja haukkui samalla sydämensä kyllyydestä yliopiston kanslerinnaa. Elsan vakaa kanta oli, että Gertrud oli pettänyt hänet salaamalla läheiset välinsä kulttuuriministerin kanssa. Eikä totisesti ollut sopivaa, että juuri Gertrud oli päässyt Raakel Mäenpään ja IntoVarpulan yhtiökumppaniksi.

Että Gertrud kehtasikin olla hiiskumatta Elsalle mitään. Mikä roiston työ!

– Toivottavasti Elsa ja Gertrud käyttäytyvät tänään sivistyneesti eivätkä ala riidellä, kun paikalla on niin paljon mediaväkeä, Regina sanoi kääntäessään autonsa sivutielle, jonka tienviitassa luki Petreliuksen talli ja Kylpylä Kultatassu. – Sitä se tekee, kun molemmat ovat sellaisia päällepälmäreitä.

– Eikä Elsa anna helpolla anteeksi, Hannele sanoi Cicin kuljetuskori sylissään. – Me ei olla ikinä nähty sitä niin raivoissaan kuin nyt.

Avajaisissa ei kuitenkaan sopinut riidellä julkisesti, sen työtökin ymmärsivät. Regina tuntui olevan kovin varma, että paikalla olisi runsaasti lehdistön edustajia sekä paikallistelevisio ja -radio.

– Katsokaa, miten paljon täällä on autoja! Jenna huudahti, kun he saapuivat tallin parkkipaikalle.

Hän kumartui Jessen selän ylitse ja painoi nenänsä kiinni auton sivuikkunaan.

– Parkkipaikka on kuin nuijalla lyöty!

– Mahdummeko lainkaan tänne? Regina ihmetteli ja kiersi parkkipaikkaa kullavärisellä autollaan. – Ei, ei täällä ole tilaa edes polkupyörälle. Paras laittaa auto vain sovinnolla tallipihan laitaan. Olemme taas kerran myöhässä.

Kun auto pysähtyi, Jenna laski heti koiransa ulos ja veti myssyn paremmin korvilleen. Ulkona oli aika pakkaneen. Regina onki takakontista suuren, moneen sanomalehtikerrokseen pakatun kukkakorin, ja sitten he kiirehtivät yhdessä koi-

rien kanssa hotellin päätyyn, johon oli kohonnut pitkänomainen uudisrakennus.

– Voi kun olisi upeaa päästä joskus kylpylään uittamaan Jesseä, Jenna huokasi. – Mutta se maksaa varmasti paljon.

Hänen poskiaa poltti, kun he lähestyivät pääovea. Olisi ollut ihanaa viedä Jesse kylpylän suola-huoneeseen ja uittaa sitä altaassa. Jesse pitäisi siitä taatusti, rakastihan se vettä ja uimista yli kaiken.

– Hannele, pidä Cici visusti hihnassa, Regina muistutti, kun he lähtivät etenemään oviaukon tungoksessa. – Ehkä olisi paras kantaa sitä sylissä.

Joka puolelta kuului koirien haukkumista ja väkijoukon puheensorinaa.

– Kamalasti väkeä, Jenna ähki. – Miten me mahdutaan tänne koirien kanssa? Ne vaatii paljon tilaa. Hei, tuolla on allashuone.

Huoneen ovella seisoi ministeri Varpula valmiina leikkaamaan kulkuväylän poikki pingotetun sinisen silkkinauhan. Seremoniat olivat jo alkaneet, ja paikallisteleviatio kuvasi tapahtumia.

Tytöt yrittivät nähdä ympärilleen väentungoksessa. Missä oli ministerin suuri tanskandoggi Amadeus? Ehkä Varpula oli jättänyt koiran kotiin.

Se ei ollut niitä helpoimmin hallittavia.

Yleisö taputti, kun ministerin sakset välkähtivät ilmassa, ja lehdistö otti kuvia. Väki alkoi siirtyä allashuoneen reunoille ihailemaan uusia tiloja. Tytöt seurasivat perässä ja vilkuilivat uteliaina ympärilleen.

– Hei katso, Munkkirinteet on tuolla, Hannele huomasi Cici tiukasti käsivarrellaan.

– Missä? Missä?

Jenna yritti varvistaa nähdäkseen paremmin. Kas vain, suolahuoneen ovelta seisojia todellakin Elsa. Aivan kuin siellä olisi juuri ollut menossa jonkinlainen mekkala kahden tiibetinspanielin välillä, Murun ja Gertrudin Lillin. Ihmisjoukon yli ei nähnyt kovin hyvin, mutta Jennan mielestä koirat hyppivät hihnojaan vasten ja yrittivät näykyä toisiaan. Ne eivät kallistaneet korvaansaakaan omistajiensa komennuksille.

Tytöt seurasivat, miten Regina kävi lahjoittamassa kukkakorin Raakelille, joka seisojien hymyilevänä ministeri Varpulan vieressä ja poseerasi siten tottuneesti lehdistölle.

Jesse vinkui vaimeasti. Se oli kääntynyt tuijotamaan selkensä taakse allashuoneen ovelle, josta

marssi juuri sisälle sinisiin lappuhaalareihin sonnustautunut työmies.

– Kappas vain, mies sanoi yllättyneenä, kun oli törmätä ohitsean tanakasti kiirehtivään sukulaiseen. – En arvannut, että sinäkin Elsa olet täällä.

– Mitä? Mitä? Mitä sinä täällä teet? Elsa kiihtyi, sillä hän ei voinut sietää Alli-siskonsa aviomiestä Väinö Rutasaloa. – Kuules nyt, Väinö, vaikka en olekaan järin ihastunut tähän laitokseen, niin minun täytyy kuitenkin ilmoittaa sinulle, että kyseessä on koiraihmisille tarkoitettu tilaisuus. Ministeri Varpula on täällä. Hän avasi juuri koirakylpylän tilat. Etkö ymmärrä, että pilaat koko näkymän noissa likaisissa työvaatteissasi? Eihän sinulla ole edes koirakaan, joten kehotan sinua poistumaan paikalta mitä pikimmin.

Mies ei hermostunut Elsan tylyistä sanoista. Hän hymyili leppoisasti ja raaputti parransänkeään.

– Kyllä minulla koira on, hän vakuutti. – Aivan ikioma. Sen tähden minä tänne tulinkin. Varaamaan uintiaikaa ja trimmausta uudelle hurtalleni. Haluatko ehkä tutustua koiraani lähemmin, Elsa?

Jenna ja Hannele pujottelivat yllättyneinä lähemmäs. Mitä ihmettä? Olivatko Väinö ja Alli

hankkineet koiran? Oliko se seurakoira vai ajokoi-
ra vai peräti tiibetinspanieli kuten Munkkirinteillä?

– Kyllä meillä on nyt koira, Väinö toisti. – Ja
tämä meidän karvakorvamme onkin koirien aate-
lia, rakas Elsa. Tulet varmasti suhtautumaan siihen
myötämieelisesti.

Koirien aatelia

Jenna ja Hannele tuijottivat. Väinön sinisten haalarien takaa kurkkasi rähjäisen näköinen, sekartuisen oloinen iso koira. Sillä oli pelkkä paalinaru kaulansa ympärillä.

Lähes sanattomaksi mennyt Elsa seisoi Väinön edessä ja osoitti koira sormellaan.

– Mi-mikä tuo on? hän änkytti.

– Nasse-setä, Väinö vastasi rauhallisesti. – Rodusta en mene takuuseen.

Jennan mielestä koira näytti bulldogin ja portugalivesikoiran risteytykseltä. Sillä oli lyttykuono ja pitkä, kakkäräinen, ruskealaikullinen turkki, jota ei kaikesta päätellen ollut harjattu vuosikau-

siin. Ehkä siinä oli kirppujakin? Hoitamattoman näköinen koira ainakin oli.

– Miten häijy naama! Elsa puuskahti inhon ilmein. – Miltä tunkiolta sinä Väinö olet tuon koiran itsellesi haalinut?

– Häijy? Ei suinkaan, koirani on mitä rakastettavin otus, Väinö vakuutti ja kouri Nasse-sedän villavaa kaulaa molemmin käsin. – Löysin sen maantien laidalta toissaviikolla, kun ajoin rekallani Puolan maaseudun läpi.

– Ma-maantien laidalta?

– Niin, Nasse-setä on puolalainen kulkukoira, Väinö säteili. – Salakuljetin sen Suomeen rekkani takakontissa. Oikein on välkkypäinen yksilö. Istuu autossani etupenkillä, ja syömme hotdogitkin puoliksi. Tulepas nyt tänne tervehtimään Elsa-tätiä, Nassukka. Tule, tule vaan. Älä ollenkaan pelkää.

– Nassukka! Elsa kiljaisi ja alkoi huitoa ilmaa vapaalla kädellään. – Hyi miten ruma piski! Miten kauhea nimi!

– Eihän nimi koiraa pahenna.

Nasse-setä alkoi haukkua. Sitten se syöksähti kohti Elsaa, kavahti takajaloilleen ja jysäytti jykevät etujalkansa hänen rintaansa vasten. Tyr-

mäys oli täydellinen. Elsa horjahti taaksepäin, teki kädellään pari avutonta liikettä ja suistui juhla-vaatteissaan selälleen koira-altaaseen.

Vesi roiskahti korkealle.

Myös Jesse alkoi haukkua. Se pyrki veteen Elsan seuraksi. Jenna sai pitää hihnasta kaksin käsin, ettei kultainennoutaja olisi hypännyt altaaseen.

Elsan kukoistava ulkonäkö lässähti vedessä. Juhlava kampaus meni pilalle. Hän räpiköi minkä ehti saadakseen otteen altaan reunasta.

Samassa Nasse-setä loikkasi uudelleen eteenpäin. Se katkaisi paalinarun ja hyppäsi sitten veteen Elsan perässä.

Väinö ei ollut tapahtumasta millänsäkään. Hän nauroi jalat harallaan ja iso maha hytkyen altaan reunalla.

– Onpa sinulla erikoinen tapa tutustua koiriin, hän hekotti huvittuneena, kun Nasse-setä ui Elsan ympärillä ja pyrki nuolemaan hänen naamaansa. – Tutustukaa nyt kunnolla toisiinne, sillä en aio luopua koirastani. Tapaatte kyllä jatkosakin. Toin koirakaverini tänne vain sen tähden, että saan varatuksi sille ajan kuntoutukseen.

Huippu-
suosittu
JESSE-
sarja
jatkuu!

Vauhdikas ja hyväntuulinen **Jesse**-sarja viihdyttää koirafaneja

Koirakylpylässä kuohuu! Elsa on järkytyksestä sekaisin. Hän ei ole päässyt osakkaaksi vastaperustettuun koirien luksuskylpylä Kultatassuun, kuten paras ystävätär Gertrud. Sellaista Elsa ei voi sulattaa!

Elsan dogsittereille Jennalle ja Hannelelle tarjoutuu tilaisuus käydä Kultatassussa uittamassa Jesseä sekä sekarotuista Nasse-setää. Kylpylässä olisi ihanaa ilman riiteleviä ystävyksiä. Tyttöjen koiria uhkaa porttikielto kylpylään, koska bakteerikammon Elsa inhoaa sekarotuisia ja pelkää niiden levittävän tarttuvia tauteja!

ISBN 978-951-0-39349-9
N84.2

